Dosarul nr.3-477/2026
2-26025909-12-3-03032026

Republica Moldova
H O T Ă R Î R E
În numele Legii

02 iunie 2026 mun. Chișinău

Judecătorul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), specializat în materia ontenciosului administrativ, examinînd în procedură scrisă acțiunea depusă de SA ”Alimentarmaș” împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind obligarea furnizării informației oficiale,

A C O N S T A T A T :

Argumentele participanților la proces:

La data de 03 martie 2026, SA „Alimentarmaș” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând constatarea încălcării de către pârât a prevederilor art. 1, 6, 7 lit b), 13, 19 alin.(1), 20 alin. (1) din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, prin refuzul de a furniza informațiile solicitate, obligarea pârâtului să furnizeze informațiile solicitate prin cererea din 20.02.2026, precum și aplicarea față de pârât a unei sancțiuni pecuniare sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, pentru încălcarea prevăzută la art.28 lit.e) din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 20 februarie 2026, s-a adresat Serviciului Fiscal de Stat cu o cerere de acces la informațiile de interes public, înregistrată cu nr. 2, prin care a solicitat să i se comunice începând cu ce an instituția a început să cesioneze către persoane juridice și/sau fizice creanțele curente, reprezentând datorii de bază și majorări de întârziere (penalități), precum și care sunt prevederile Codului fiscal, ale Legii privind achizițiile publice și ale altor acte normative în temeiul cărora au fost efectuate cesiunile respective. Totodată, reclamanta a solicitat să fie informată dacă cesionarea creanțelor curente a avut loc prin intermediul procedurii de licitație publică și să i se prezinte lista persoanelor juridice și/sau fizice cărora le-au fost cesionate asemenea creanțe pe întreaga perioadă în care Serviciul Fiscal de Stat a efectuat operațiuni de acest gen. În eventualitatea în care informațiile solicitate sunt considerate secret de stat ori informații confidențiale, reclamanta a solicitat prezentarea ordinului prin care acestea au fost atribuite unei asemenea categorii.

Reclamanta precizează că, prin creanțe curente în cadrul procesului de insolvabilitate, înțelege creanțele apărute ulterior intentării procesului de insolvabilitate, iar nu cele constituite anterior acestui moment.

Prin Răspunsul nr. 26-20/8-11-42451 din 27 februarie 2026, semnat de directorul adjunct al Serviciului Fiscal de Stat, Sergiu Chircu, pârâtul a comunicat că cesionarea creanțelor în cadrul procesului de insolvabilitate se realizează în temeiul Legii insolvabilității, al Codului civil și al Codului de procedură civilă.

În opinia reclamantei, răspunsul respectiv nu reprezintă o comunicare efectivă a informațiilor solicitate, ci constituie, în esență, un refuz tacit de furnizare a acestora. Or, deși Serviciul Fiscal de

Stat a indicat drept temei juridic al cesionării creanțelor prevederile art. 129 pct. 2) din Codul fiscal, precum și dispozițiile art. 1 și 2 din Legea insolvabilității, aceste norme nu reglementează dreptul Serviciului Fiscal de Stat de a cesiona creanțele curente și nici procedura în care poate fi realizată o asemenea cesiune.

De asemenea, reclamanta susține că pârâtul s-a limitat la invocarea generală a dispozițiilor Codului civil și ale Codului de procedură civilă, fără a indica normele concrete care ar permite Serviciului Fiscal de Stat să cesioneze creanțele curente. Mai mult, acesta nu a prezentat lista persoanelor juridice și/sau fizice cărora le-au fost cesionate creanțele respective, deși aceasta a constituit una dintre informațiile solicitate în mod expres.

În continuare, reclamanta invocă prevederile art. 25 alin. (1)-(3) din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, potrivit cărora, orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi. Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, care se înaintează și se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile și completările stabilite de prezenta lege. în partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice. Acțiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informații. Dacă furnizorul de informații nu soluționează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului.

Totodată, reclamanta face trimitere la prevederile art. 1 din Legea nr. 148/2023, care statuează că, legea respectivă are drept scop asigurarea transparenței activităților din sectorul public, precum și la art. 6 alin. (1) și (2), potrivit cărora, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege.

În același context, reclamanta invocă prevederile art. 7 lit. b) din lege, care reglementează comunicarea informațiilor de interes public la cerere, art. 13 alin. (1) lit. a), referitor la modalitatea de înaintare a cererii, art. 19 alin. (1), potrivit căruia informațiile de interes public urmează a fi comunicate solicitantului în cel mult 10 zile de la data înregistrării cererii, precum și art. 20 alin. (1), care stabilește modalitățile de comunicare a informațiilor, inclusiv furnizarea acestora în formă electronică, expedierea prin poștă sau eliberarea la sediul furnizorului.

Reclamanta susține că Serviciul Fiscal de Stat nu a respectat termenul legal de furnizare a informațiilor și nici nu a comunicat integral informațiile solicitate, încălcând astfel obligațiile instituite de Legea nr. 148/2023.

Referitor la solicitarea de aplicare a unei sancțiuni pecuniare pârâtului, reclamanta invocă prevederile art. 26 alin. (4) din Legea nr. 148/2023, potrivit cărora, în cazul în care instanța de judecată constată o încălcare a prevederilor legii, aceasta aplică furnizorului de informații o amendă în condițiile art. 28 și 29, prin hotărârea sau decizia pronunțată în fond, indiferent dacă reclamantul a solicitat sau nu aplicarea acesteia. Totodată, reclamanta menționează că, potrivit art. 29 alin. (4) lit. c) din aceeași lege, pentru încălcarea prevăzută la art. 28 lit. e), se aplică o amendă cuprinsă între 20 și 200 de unități convenționale, echivalentul a 1 000–10 000 de lei.

La data de 15 mai 2026, autoritatea publică pârâtă – Serviciul Fiscal de Stat a depus **referință** la cererea de chemare în judecată, prin care și-a exprimat dezacordul față de acțiunea înaintată de SA „Alimentarmaș”, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea referinței, pârâtul menționează că, la 20 februarie 2026, reprezentantul debitorului SA „Alimentarmaș”, Ipate Nichita, a înaintat Serviciului Fiscal de Stat o cerere prin care a solicitat eliberarea informației de interes public referitoare la cesionarea creanțelor curente de către Serviciul Fiscal de Stat.

Prin scrisoarea nr. 26-20/8-11-42451 din 27.02.2026, solicitantul a fost informat că Serviciul Fiscal de Stat, în calitate de creditor în procedurile de insolvabilitate, este responsabil de asigurarea colectării depline și în termen a creanțelor fiscale (impozite, taxe, penalități și amenzi). Astfel, autoritatea fiscală, în vederea recuperării creanțelor fiscale în cadrul procedurilor de insolvabilitate, este în drept să încheie contracte de cesiune, în temeiul Legii insolvabilității, Codului civil și Codului de procedură civilă. Totodată, solicitantul a fost informat că în perioada anilor 2019 – până la data formulării răspunsului, Serviciul Fiscal de Stat a încheiat 84 contracte de cesiune a creanțelor, în sumă de ***** lei, dintre care 57 contracte cu persoane juridice și 27 contracte cu persoane fizice.

Prin urmare, autoritatea publică pârâtă susține că și-a executat obligația legală de examinare a cererii și de comunicare a unui răspuns solicitantului.

În drept, pârâtul invocă prevederile art. 4 din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, potrivit cărora constituie informații de interes public toate informațiile deținute de furnizorii de informații, indiferent de suportul de stocare (pe hârtie, în formă electronică sau în orice alt format).

Totodată, pârâtul invocă șu prevederile art. 13 alin. (1) din aceeași lege, potrivit cărora orice persoană fizică sau juridică are dreptul să solicite și să obțină informații de interes public în condițiile legii, prin înaintarea unei cereri de comunicare a informațiilor de interes public.

Pârâtul face trimitere și la art. 9 din Codul fiscal, potrivit căruia administrarea fiscală reprezintă activitatea organelor de stat împuternicite și responsabile de asigurarea colectării depline și la termen a impozitelor și taxelor, a penalităților și amenzilor în bugetele de toate nivelurile, precum și de efectuarea acțiunilor de urmărire penală în caz de existenta a unor circumstanțe ce atestă comiterea infracțiunilor fiscale.

În același context, pârâtul invocă art. 133 alin. (1) pct. 18) din Codul fiscal, care stabilește că, în realizarea funcțiilor sale, Serviciul Fiscal de Stat reprezintă statul în instanțele de judecată și în organele de urmărire penală ca subiect de drepturi și obligații privind raporturile juridice fiscale, precum și orice alte raporturi juridice rezultate din activitatea Serviciului Fiscal de Stat.

Subsecvent, pârâtul a invocat prevederile art. 1 alin. (1) din Legea insolvabilității nr. 149/2012, care stabilesc scopul acesteia, și ale art. 2 din aceeași lege, referitoare la delimitarea creditorilor masei de creditorii chirografari, în funcție de momentul apariției creanțelor față de debitor.

Totodată, pârâtul face trimitere la art. 823 alin. (1)-(3) din Codul civil, potrivit cărora o creanță transmisibilă și sesizabilă poate fi cesionată de titularul acesteia unui terț în baza unui contract, cesionarul fiind substituit cedentului în drepturile ce decurg din creanță. De asemenea, invocă art. 827 din Codul civil, care reglementează volumul drepturilor transmise cesionarului, inclusiv transmiterea garanțiilor și a celorlalte drepturi accesorii odată cu cesiunea creanței.

Cu referire la respectarea termenului de examinare a cererii de acces la informațiile de interes public, pârâtul invocă prevederile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 148/2023, potrivit cărora informațiile de interes public se comunică solicitantului din momentul în care sunt disponibile, dar nu mai târziu de 10 zile de la data înregistrării cererii.

În acest sens, menționează că, cererea nr. 2 din 20.02.2026 a fost recepționată de către Serviciul Fiscal de Stat la aceiași dată, iar răspunsul a fost expediat solicitantului la 27 februarie 2026, prin scrisoarea nr. 26-20/8-11-42451. Astfel, autoritatea publică pârâtă consideră că a examinat cererea în termenul legal, răspunsul fiind comunicat în termen de 7 zile de la recepționarea acesteia.

În continuare, pârâtul face trimitere la prevederile art. 28 din Legea nr. 148/2023, care enumeră faptele ce constituie încălcări ale legislației privind accesul la informațiile de interes public și sunt pasibile de sancțiune pecuniară, inclusiv comunicarea incompletă a informațiilor, respingerea sau readresarea neîntemeiată a cererii, precum și refuzul neîntemeiat de comunicare a informațiilor de interes public.

În concluzie, autoritatea publică pârâtă susține că, prin scrisoarea nr. 26-20/8-11-42451 din 27 februarie 2026, a furnizat informațiile de interes public solicitate, motiv pentru care nu poate fi reținută în sarcina sa încălcarea legislației privind accesul la informațiile de interes public și, în consecință, nu există temei pentru aplicarea unei sancțiuni pecuniare.

Aprecierea instanței de judecată.

Examinând circumstanțele de fapt și de drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în cauză și prin raportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, pentru următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art.206 alin.(1) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Potrivit art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În temeiul art. 25 din Legea nr.148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi. (2) Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, care se înaintează și se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile și completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice. (3) Acțiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informații. Dacă furnizorul de informații nu soluționează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului.

Verificând acțiunile întreprinse de reclamant în vederea valorificării drepturilor și intereselor sale legitime, instanța de judecată constată că cererea de chemare în judecată a fost depusă cu respectarea procedurii și în termenul prevăzut de lege, fiind întrunite condițiile de admisibilitate ale acțiunii.

În ceea ce privește competența de soluționare a cauzei, instanța reține că, potrivit prevederilor art. 191 alin. (1), art. 192 alin. (2) și art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, competența de examinare a prezentei acțiuni revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), motiv pentru care acțiunea a fost depusă cu respectarea normelor de competență materială și teritorială.

Potrivit art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura primei instanţe, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În acord cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contencios administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169–171.

În concordanță cu art. 218 din Codul administrativ, examinarea şi soluţionarea în fond a acţiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepţii:

a) examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în şedinţă publică, iar în cazuri de excepţie stabilite de lege – în şedinţă închisă. Participanţii la proces se citează; în citaţie se comunică locul, data şi ora şedinţei. Dacă participanţii la proces convin de comun acord, examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în procedură scrisă;

b) instanţa de judecată acceptă probele prezentate după termenul stabilit în faza de pregătire pentru examinarea în fond a acţiunii în contencios administrativ, numai dacă participanţii la proces justifică şi probează imposibilitatea prezentării probelor în termenul stabilit de instanţă;

c) participanţii la proces care s-au prezentat cel puţin o dată în şedinţa de judecată pe parcursul examinării acţiunii în contencios administrativ sau au efectuat acte de procedură în contextul examinării acţiunii în contencios administrativ nu pot invoca lipsa citaţiei pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară;

d) neprezentarea la şedinţa de judecată, fără motive temeinic justificate, a participanţilor şi/sau a reprezentanţilor lor nu împiedică soluţionarea acţiunii în contenciosul administrativ.

În temeiul art. 219 din Codul administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

Potrivit art. 93 din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În același timp, conform art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Potrivit art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În conformitate cu art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Fiind investită cu atribuția cercetării stării de fapt din oficiu, în temeiul art. 22 și art. 219 Cod administrativ, instanța de judecată reține că obiectul examinării prezentei cauze îl constituie verificarea legalității acțiunilor Serviciului Fiscal de Stat prin prisma respectării dreptului reclamantei la acces la informațiile de interes public, obligarea pârâtului să furnizeze informația solicitată prin cererea nr.2 din 20 februarie 2026.

Din materialele cauzei, instanța reține că, la data de 20 februarie 2026, Ipate Nichita, în calitate de reprezentant al SA „Alimentarmaș", s-a adresat Serviciului Fiscal de Stat cu o cerere de acces la informațiile de interes public, prin care a solicitat să i se comunice începând cu ce an autoritatea fiscală a început să cesioneze creanțele curente (datoriile de bază și majorările de întârziere) către persoane juridice și/sau fizice, precum și în temeiul căror prevederi ale Codului fiscal, ale Legii privind achizițiile publice și ale altor acte normative au fost efectuate asemenea cesiuni. Totodată, a solicitat să fie informat dacă cesionarea creanțelor a avut loc prin intermediul procedurii de licitație publică și să i se prezinte lista persoanelor juridice și/sau fizice cărora le-au fost cesionate creanțele curente. În eventualitatea în care informațiile solicitate ar fi fost considerate confidențiale sau secret de stat, solicitantul a cerut prezentarea ordinului prin care acestea au fost atribuite unei asemenea categorii. (f.d.14)

Prin răspunsul nr. 26-20/8-11-42451 din 27 februarie 2026, Serviciul Fiscal de Stat a comunicat că, în temeiul prevederilor Codului fiscal și ale Legii insolvabilității nr. 149/2012, în calitate de creditor în procedurile de insolvabilitate, este responsabil de asigurarea colectării depline și în termen a creanțelor fiscale, fiind în drept să încheie contracte de cesiune în conformitate cu prevederile Legii insolvabilității, Codului civil și Codului de procedură civilă. Totodată, a informat că, începând cu anul 2019 și până la data formulării răspunsului, a încheiat 84 de contracte de cesiune a creanțelor, în valoare totală de ***** lei, dintre care 57 de contracte cu persoane juridice și 27 de contracte cu persoane fizice. (f.d.15)

Nefiind de acord cu răspunsul comunicat, la data de 03 martie 2026, SA „Alimentarmaș" s-a adresat instanței de judecată cu prezenta acțiune. (f.d.5-8)

În conformitate cu art. 4 din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, informații de interes public sunt toate informațiile deținute de furnizorii de informații, indiferent de suportul de stocare (pe hârtie, în formă electronică sau în orice alt format).

Potrivit art. 5 din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, furnizorii de informații sunt: a) autoritățile publice; b) instituțiile publice; c) întreprinderile de stat și întreprinderile municipale; d) persoanele juridice de drept privat controlate de furnizorii de informații prevăzuți la lit. a)-c), în conformitate cu art. 203 alin. (3)-(7) din Codul civil nr. 1107/2002; e) persoanele juridice de drept privat care prestează servicii publice, servicii publice de gospodărie comunală sau servicii de decontare; f) întreprinderile energetice care desfășoară activități în domeniul gazelor naturale, al energiei electrice sau al energiei termice; g) asociațiile profesionale și organele de autoadministrare, constituite prin lege, ale profesiilor din sectorul justiției; h) partidele politice.

În temeiul art. 6 din Legea nr.148/2023, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege. Furnizorii de informații sunt obligați să asigure accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege.

Conform art. 7 lit. b) din aceeași lege, accesul la informațiile de interes public se realizează prin comunicarea informațiilor de interes public la cerere, în modul prevăzut la capitolul III.

Potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr.148/2023, accesul la informațiile de interes public poate fi limitat în corespundere cu criteriul proporționalității prevăzut la art. 9 dacă dezvăluirea informației va prejudicia: a) siguranța publică; b) relațiile internaționale; c) prevenirea sau descoperirea infracțiunilor ori contravențiilor; d) efectuarea urmăririi penale; e) desfășurarea procedurii

administrative sau judiciare; f) protecția datelor cu caracter personal; g) drepturile de proprietate intelectuală; h) secretul comercial.

În conformitate cu art. 9 din aceeași lege, limitarea accesului la informațiile de interes public trebuie să respecte criteriul proporționalității, fiind necesară aprecierea caracterului real și previzibil al prejudiciului care ar putea fi cauzat prin divulgarea informației, precum și a raportului dintre interesul protejat și interesul public privind accesul la informație.

Potrivit art. 13 alin. (1) și (2) din Lege, orice persoană fizică sau juridică (în continuare – solicitant) are dreptul să solicite și să obțină informații de interes public în condițiile legii, prin înaintarea unei cereri de comunicare a informațiilor de interes public (în continuare – cerere). Furnizorii de informații sunt obligați să comunice informațiile de interes public solicitate, în condițiile legii.

Conform art. 14 alin. (1) din Legea nr.148/2023, cererea se înaintează furnizorului de informații și poate fi: a) transmisă în formă electronică; b) depusă în scris sau expediată prin poștă; c) adresată verbal (direct sau prin telefon).

În temeiul art.16 alin. (1) din Legea nr.148/2023, cererea conține următoarele elemente obligatorii: a) numele și prenumele sau denumirea solicitantului; b) adresa poștală a solicitantului, precum și adresa poștei electronice dacă se solicită răspuns pe această cale; c) denumirea furnizorului de informații; d) specificarea informației de interes public solicitate, cu detalii suficiente și concludente, care să permită identificarea acesteia de către furnizorul de informații. Totodată, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, în cerere, solicitantul poate indica modalitatea preferată de comunicare a informației, iar conform alin.(3) solicitantul nu este obligat să motiveze sau să justifice cererea sa.

Potrivit art. 19 alin.(1)-(2) din aceeași lege, informațiile de interes public se comunică solicitantului din momentul în care sunt disponibile pentru a fi comunicate, dar nu mai târziu de 10 zile de la data înregistrării cererii. Termenul stabilit la alin. (1) poate fi prelungit cu cel mult 7 zile în cazul în care cererea este complexă sau se solicită un volum mare de informații, care necesită timp suplimentar pentru prelucrare. Prelungirea are efect doar dacă solicitantul este informat despre aceasta în scris, în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și cu indicarea motivelor prelungirii.

În conformitate cu art. 20 alin. (1) din aceeași lege, informațiile de interes public se comunică solicitantului în modalitatea indicată în cerere, prin furnizarea informației în formă electronică, expedierea acesteia prin poștă, eliberarea la sediul furnizorului, examinarea informației în original la sediul acestuia sau expunerea informației în formă verbală, în cazul cererilor adresate verbal.

Potrivit art. 23 și 24 din Legea nr. 148/2023, furnizorul de informații poate respinge cererea sau refuza comunicarea informațiilor numai în condițiile și pentru motivele prevăzute de lege, refuzul urmând să fie motivat și comunicat solicitantului cu indicarea temeiurilor legale care îl justifică.

În temeiul art. 25 din Legea nr.148/2023, orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi. (2) Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, care se înaintează și se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile și completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice. (3) Acțiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informații. Dacă furnizorul de informații nu soluționează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului.

În conformitate cu art. 26 din Lege, (1) Cauzele de contencios administrativ, intentate conform art. 25, se examinează și se soluționează în procedură scrisă, în termen de cel mult 3 luni de la data acceptării acțiunii. (2) Judecătorul poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea reclamantului de a examina acțiunea

în ședință publică. Judecătorul poate respinge o astfel de solicitare în cazul în care consideră că, ținând cont de împrejurările cauzei, nu sunt necesare dezbateri publice. Respingerea se dispune printr-o încheiere motivată, care poate fi atacată odată cu fondul. (3) Dacă există temeiuri rezonabile, judecătorul, prin încheiere motivată, poate prelungi termenul de judecare a cauzei cu cel mult 3 luni. Încheierea de prelungire a termenului de judecare a cauzei poate fi contestată odată cu fondul. (4) Dacă instanța de judecată constată o încălcare a prevederilor prezentei legi, aceasta aplică furnizorului de informații o amendă în modul prevăzut la art. 28 și 29, prin hotărârea sau decizia în fond, indiferent dacă reclamantul a solicitat sau nu aplicarea acesteia. (5) Reclamanții au dreptul de a solicita și repararea prejudiciului material și/sau moral. (6) Hotărârea judecătorească poate fi atacată cu apel, care se examinează în condițiile prezentului articol. Deciziile instanței de apel nu se supun recursului, fiind definitive și irevocabile de la pronunțare.

Examinând materialele cauzei, apreciind probele administrate în raport cu prevederile legale incidente și argumentele invocate de părți, instanța ajunge la concluzia că acțiunea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

Instanța reține că, la data de 20 februarie 2026, reprezentantul SA „Alimentarmaș”, Ipate Nichita, a adresat Serviciului Fiscal de Stat cererea nr. 2, prin care a solicitat informații referitoare la cesionarea creanțelor fiscale curente, anul în care a început această practică, temeiurile normative în baza cărora au fost încheiate contractele de cesiune, precum și lista persoanelor fizice și juridice beneficiare.

Prin răspunsul nr. 26-20/8-11-42451 din 27 februarie 2026, Serviciul Fiscal de Stat a comunicat temeiurile normative aplicabile cesionării creanțelor fiscale în cadrul procedurilor de insolvabilitate, menționând că, în calitate de creditor, este responsabil de colectarea integrală și în termen a creanțelor fiscale și poate încheia contracte de cesiune în condițiile legislației incidente. Totodată, autoritatea a informat că, începând cu anul 2019 și până la data răspunsului, a încheiat 84 de contracte de cesiune, în valoare totală de ***** lei, dintre care 57 cu persoane juridice și 27 cu persoane fizice.

Nefiind de acord cu răspunsul comunicat, SA „Alimentarmaș” a sesizat instanța de judecată cu prezenta acțiune, solicitând constatarea încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public, obligarea Serviciului Fiscal de Stat să furnizeze informațiile solicitate prin cererea nr. 2 din 20 februarie 2026, precum și aplicarea unei sancțiuni pecuniare în mărime de 200 de unități convenționale.

În susținerea acțiunii, reclamanta a invocat caracterul incomplet al răspunsului.

Autoritatea publică pârâtă susține că cererea a fost examinată și soluționată în termenul legal, iar informațiile comunicate au fost suficiente pentru a răspunde solicitării reclamantei.

Ținând cont de circumstanțele de fapt constatate și de normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge ca neîntemeiată acțiunea înaintată de SA „Alimentarmaș” împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind constatarea încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public, obligarea pârâtului de a furniza informațiile solicitate, pentru următoarele considerente.

În acest sens, instanța reține că dreptul de acces la informațiile de interes public, garantat de Legea nr. 148/2023, presupune obligația furnizorului de informații de a asigura accesul la informațiile pe care le deține, în condițiile și limitele stabilite de lege. Exercitarea acestui drept implică examinarea cererii prin prisma obiectului acesteia, a informațiilor deținute de furnizor și a eventualelor restricții legale privind comunicarea lor.

Totodată, instanța subliniază că simpla nemulțumire a solicitantului față de conținutul răspunsului primit nu determină, prin ea însăși, existența unei încălcări a dreptului de acces la informațiile de interes public. Pentru a constata o asemenea încălcare, este necesar să se stabilească dacă furnizorul de informații nu și-a executat obligațiile legale, a comunicat informații incomplete ori a refuzat neîntemeiat comunicarea acestora.

În speță, se constată că Serviciul Fiscal de Stat a examinat cererea reclamantei și a comunicat răspunsul în termenul prevăzut de art. 19 din Legea nr. 148/2023. Prin răspunsul transmis, autoritatea a indicat cadrul normativ pe care și-a întemeiat posibilitatea de a încheia contracte de cesiune a creanțelor în cadrul procedurilor de insolvabilitate, a explicat rolul său în calitate de creditor în asemenea proceduri și a prezentat date privind numărul contractelor încheiate începând cu anul 2019, valoarea totală a acestora și repartizarea lor în funcție de categoria beneficiarilor.

Prin urmare, instanța apreciază că răspunsul autorității nu poate fi calificat drept o lipsă de reacție la solicitarea reclamantei, întrucât aceasta a fost informată cu privire la aspectele esențiale referitoare la practica cesionării creanțelor fiscale și la temeiurile normative invocate de autoritatea publică.

În același timp, instanța reține că obligația furnizorului de informații de a comunica informațiile de interes public trebuie apreciată în raport cu obiectul concret al cererii și cu prevederile legale care reglementează accesul la acestea. Furnizorul nu poate fi obligat să formuleze aprecieri juridice în locul solicitantului sau să ofere consultații juridice cu privire la interpretarea și aplicarea legislației, obligația sa fiind aceea de a comunica informațiile deținute, în condițiile legii.

Astfel, instanța consideră că argumentele reclamantei referitoare la caracterul insuficient al răspunsului urmează a fi apreciate prin prisma conținutului efectiv al informațiilor solicitate și a celor comunicate de autoritate, nefiind suficientă simpla invocare a faptului că răspunsul nu corespunde în totalitate așteptărilor solicitantului pentru a concluziona asupra încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public.

În ceea ce privește solicitarea reclamantei de obligare a Serviciului Fiscal de Stat la furnizarea informațiilor solicitate, instanța reține că o asemenea măsură poate fi dispusă în cazul în care se constată că furnizorul de informații nu și-a executat obligația legală de comunicare a informațiilor de interes public. Or, în circumstanțele cauzei, instanța apreciază că nu s-a demonstrat existența unui refuz neîntemeiat al pârâtului de a comunica informațiile solicitate, care să justifice intervenția instanței în sensul obligării acestuia la furnizarea informațiilor.

În continuare, cu referire la pretenția privind aplicarea sancțiunii pecuniare, instanța reține că, potrivit art. 28 din Legea nr. 148/2023, constituie încălcări ale legislației privind accesul la informațiile de interes public, pasibile de sancțiune pecuniară, inclusiv comunicarea incompletă a informațiilor, respingerea sau readresarea neîntemeiată a cererii, precum și refuzul neîntemeiat de a comunica informațiile de interes public. Totodată, conform art. 26 alin. (4) și art. 29 din aceeași lege, aplicarea amenzii este condiționată de constatarea unei încălcări dintre cele prevăzute la art. 28.

Prin urmare, întrucât în urma examinării circumstanțelor cauzei instanța nu a constatat existența unei încălcări a obligațiilor legale care îi revin Serviciului Fiscal de Stat în materia accesului la informațiile de interes public, nu sunt întrunite nici condițiile legale pentru aplicarea unei sancțiuni pecuniare furnizorului de informații.

În aceste circumstanțe, instanța apreciază că argumentele invocate de reclamantă nu sunt de natură să răstoarne prezumția de legalitate a conduitei autorității publice și să demonstreze încălcarea dreptului de acces la informațiile de interes public. Respectiv, nu se justifică nici constatarea încălcării prevederilor Legii nr. 148/2023, nici obligarea pârâtului la furnizarea informațiilor solicitate și nici aplicarea unei sancțiuni pecuniare.

În consecință, instanța concluzionează că acțiunea în contencios administrativ înaintată de SA „Alimentarmaș” împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind obligarea furnizării informației oficiale, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a) - e).

În conformitate cu prevederile art.art.224-225 din Codul administrativ, judecătorul,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se respinge acțiunea depusă de SA ”Alimentarmaș” împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind obligarea furnizării informației oficiale , ca neîntemeiată.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîșcani).

Preşedinte de şedinţă, judecător Vitalii Ciumac